

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobkyně 1: **JUDr. Ing. Helena Horová, LL.M.**, IČO: 16902645,
sídlem V Luhu 754/18, Praha,

žalobkyně 2: **DV Insolvency, v.o.s.**, IČO: 01929101,
sídlem V luhu 754/18, Praha 4,

obě zastoupeny: **JUDr. Ing. Jakubem Backou**, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**,
sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 26. 1. 2018, čj. MSP-51/2017-ORA-ROZ/3

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně 1 a žalobkyně 2 (dále společně jen „žalobkyně“) se žalobou podanou dne 15. 3. 2018 domáhaly zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti JUDr. Roberta Pelikána, Ph.D. (dále též „ministr“) ze dne 26. 1. 2018, čj. MSP-51/2017-ORA-ROZ/3 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým zamítl rozklad žalobkyně 1 proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti České republiky (dále též „ministerstvo“) ze dne 22. 9. 2017, čj. MSP 79/2017 OINS-SRIS/20 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo pozastavilo žalobkyni 1 podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správciích, v rozhodném znění (dále jen „**ZIS**“) právo vykonávat činnost insolvenčního správce z důvodu vedeného trestního stíhání, zahájeného proti její osobě na základě usnesení policejního orgánu Národní centrály proti organizovanému zločinu, služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky ze dne 9. 6. 2017, čj. NCOZ-504-1836/TČ-2016-412202 (dále jen „**usnesení o zahájení trestního stíhání**“), pro jiný úmyslný trestný čin ohrožující důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Žalobkyně se žalobou současně domáhaly i zrušení Prvostupňového rozhodnutí.
2. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyním doručeno 5. 2. 2018.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

3. Ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v části I. nejprve rekapituloval průběh správního řízení vedeného s oběma žalobkyněmi a shrnul výrok Prvostupňového rozhodnutí. Konstatoval, že rozklad byl podán včas. Následně na str. 3 a 4 Napadeného rozhodnutí reprodukoval námitky uvedené v rozkladu. Na str. 5 a dále potom ministr posoudil důvodnost rozkladu a vyjádřil se k jednotlivým námitkám.
4. Pokud jde o vyhodnocení, resp. přezkoumání usnesení o zahájení trestního stíhání, ministr s odkazem na judikaturu a odbornou literaturu uvedl, že takovéto usnesení zásadně jako jediný podklad pro zahájení řízení o pozastavení činnosti insolvenčního správce postačuje s tím, že věcné přezkoumávání tohoto usnesení by představovalo nepřípustné vměšování do pravomoci orgánů činných v trestním řízení. Ze stejného důvodu se ministerstvo ani ministr nemohly zabývat vyhodnocováním stížnosti žalobkyně 1 podané v trestním řízení proti předmětnému usnesení o zahájení trestního stíhání.
5. Ministr dále odmítl námitku, že ministerstvo považuje orgány činné v trestním řízení za neomylné, přičemž zdůraznil, že do doby rozhodnutí o stížnosti v rámci trestního řízení je na usnesení o zahájení trestního stíhání třeba aplikovat princip presumpce správnosti aktů státu, a tedy jej považovat za správné. Stížnost navíc neměla odkladný účinek a samo podání stížnosti nikterak nenaznačuje, jak o ní bude rozhodnuto. Z tohoto důvodu odmítl ministr i námitku předčasnosti Prvostupňového rozhodnutí, neboť z ničeho neplynulo, že

by ministerstvo muselo vyčkat rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení o podané stížnosti.

6. K námitce týkající se zohlednění údajného účastenství žalobkyně 1 na šetřeném trestném činu Napadené rozhodnutí shrnulo, že účastenství není bez dalšího méně závažné než pachatelství, a tudíž okolností svědčící ve prospěch žalobkyně.
7. K namítanému zdůraznění uvedenému v Prvostupňovém rozhodnutí, že vyšetřování vede Národní centrála proti organizovanému zločinu, ministr s odkazem na toto rozhodnutí uvedl, že tím byla akcentována povaha šetřených skutků a působnost, tj. věcná příslušnost uvedeného policejního orgánu týkající se organizovaného zločinu, nikoliv jeho pojmenování samotné.
8. Pokud jde o nezohlednění zkušeností žalobkyně 1 v její prospěch, ministr se ztotožnil se závěry Prvostupňového rozhodnutí, podle nichž dopustí-li se předmětného úmyslného trestného činu zkušený insolvenční správce a advokát v jedné osobě, je míra ohrožení zákonem chráněného zájmu vyšší.
9. Jestliže v rozkladu bylo namítáno, že Česká advokátní komora (dále jen „ČAK“) neshledala důvod pro pozastavení výkonu advokacie žalobkyni 1, ministr konstatoval, že ministerstvo se v Prvostupňovém rozhodnutí nedopustilo svévolné úvahy, když vysvětlilo, že se jeho kritéria a kritéria ČAK mohou lišit s ohledem na zájem chráněný zákonem a požadavky kladené na obě profese, a svá kritéria v rámci správní úvahy v Prvostupňovém rozhodnutí řádně uvedlo a odůvodnilo. Podle Napadeného rozhodnutí pak nebylo povinností ministerstva obstarat pro řízení rozhodnutí ČAK ve věci žalobkyně 1.
10. K další námitce ministr odmítl, že by ministerstvo bylo povinno ve svém rozhodnutí rozvádět úvahy ohledně vlivu plynutí času na ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce obecně pro všechny případy, ale pouze tento aspekt vzít v potaz v posuzovaném případě. To podle názoru ministra bylo Prvostupňovým rozhodnutím řádně zdůvodněno a s ohledem na konkrétní okolnosti případu shledáno, že časový odstup od spáchání inkriminovaného jednání není zásadní.
11. Na závěr Napadeného rozhodnutí ministr uzavřel tím, že *„jednání popsané v usnesení o zahájení trestního stíhání, jichž se měl účastník (tj. žalobkyně 1, pozn. soudu) dopustit, vzhledem k povaze konkrétních okolností a zároveň vzhledem k závažnosti spáchaných skutků, ohrožuje zákonem chráněné zájmy § 10 odst. 1 písm. a) ZIS. Výkon funkce insolvenčního správce během tohoto probíhajícího trestního stíhání by tak s sebou nesl výrazné pochyby ohledně nestrannosti insolvenčního správce, hrozila by ztráta důvěry v řádnost všech insolvenčních řízení a vrhalo by to pochybnosti na celý stav insolvenčních správců, neboť trestní stíhání tohoto charakteru by mohlo být spojováno s výkonem činnosti všech insolvenčních správců (srov. rozsudek NSS sp. zn. 4 As 7/2006-73).“*. Ministr neshledal ani jiné zákonné důvody pro zrušení Prvostupňového rozhodnutí.

III. Žaloba

12. Žalobkyně rozdělily žalobní námitky do pěti žalobních okruhů.

13. Pod **prvním žalobním okruhem** namítaly, že žalobkyně 1 svým jednáním neohrozila důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Žalobkyně odkázaly na svá podání ve správním řízení před vydáním Prvostupňového rozhodnutí a na stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Podle jejich názoru z obsahu usnesení neplynou vzhledem k jeho nízké kvalitě skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr o takové míře ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce, že by bylo nutné výkon funkce insolvenčního správce žalobkyni 1 pozastavit.
14. Dále pod **druhým žalobním okruhem** uvedly žalobkyně, že ministr a ministerstvo se v daném případě nedostatečně vypořádali s otázkou ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce a jeho míry. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2017, čj. 11 A 34/2017 - 85 odkazovaný v Napadeném rozhodnutí žalobkyně došly k závěru, že z tohoto rozsudku neplyne, že by správní orgány nemusely usnesení o zahájení trestního stíhání hlouběji zkoumat při vyhodnocení podmínky míry ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce a jeho míry. Pro vnímání trestního stíhání ze strany veřejnosti a třetích nezúčastněných osob ve vztahu k výkonu činnosti insolvenčního správce bylo podle nich nezbytné posoudit i otázku důvodnosti daného trestního stíhání.
15. Žaloba v této části poukázala též na to, že žalobkyně 1 při nahlížení do spisu zjistila, že i když byla stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání ministerstvu zasílána, není součástí správního spisu. Takovým postupem měli ministr i ministerstvo porušit správní zásadu individualizace, která jim dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „**správní řád**“) ukládá, aby při rozhodování zohlednili okolnosti daného případu. Jako důkaz navrhly, aby žalovaný tuto stížnost předložil.
16. Žalobkyně uvedly, že ve svých podáních nepožadovaly, aby správní orgány přezkoumávaly otázku viny žalobkyně 1, nýbrž upozorňovaly na vnitřní rozpory v usnesení o zahájení trestního stíhání, když podle jejich názoru odůvodnění usnesení nepodporuje závěry obsažené v jeho výrokové části, což mělo podle žalobkyň být velmi důležité pro posuzování míry ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Ministr a ministerstvo ale místo toho zcela odmítli usnesení jakkoli hlouběji analyzovat a uspokojili se s popisem skutku uvedeným ve výrokové části usnesení, čímž svá rozhodnutí zatížili vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Tento přístup podle žalobkyň vede k absurdnímu a *prima facie* protiprávnímu závěru, že by činnost insolvenčního správce měla být pozastavena vždy, i když by bylo vydáno zcela zjevně nezákonné a nesmyslné usnesení o zahájení trestního stíhání, např. takové, které by obsahovalo pouze výrokovou část bez jakéhokoli odůvodnění, nebo které by v rozporu s právními předpisy bylo zcela smyšlené, případně by jeho odůvodnění bylo zcela nesmyslné. Podle jejich názoru může být odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání, pokud jde o posouzení možného „ohrožení důvěry v řádný výkon funkce“, ještě důležitější než formální výroková část tohoto usnesení. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 proto žalobkyně požadovaly, aby soud posoudil, zda se žalovaný „dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho

rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“.

17. Jako **třetí žalobní okruh** namítaly žalobkyně, že správní úvaha o závažnosti jednání žalobkyně 1 je nepřezkoumatelná, resp. naprosto formální a nedostatečná. Podle jejich názoru ministerstvo jen převzalo informace z usnesení o zahájení trestního stíhání, jež doplnilo tím, že žalobkyně 1 je zkušeným odborníkem, když kromě činnosti insolvenčního správce je zároveň advokátem a v minulosti byla rovněž daňovým poradcem. Z Prvostupňového rozhodnutí ani z Napadeného rozhodnutí není podle žalobkyň patrné, jakým myšlenkovým postupem se správní orgány řídily, jak vyhodnotily závažnost jednotlivých skutečností, proč některé skutečnosti považovaly za přitěžující a nikoli polehčující, případně proč některé polehčující okolnosti dle jejich názoru nenabýly takové intenzity, aby míra ohrožení důvěry nebyla taková, že by muselo dojít k pozastavení práva vykonávat funkci insolvenčního správce. Stejně jako v rozkladu pak namítly nedostatečné posouzení
- míry účastenství žalobkyně 1 na prošetřované trestné činnosti,
 - zohlednění názvu policejního útvaru prošetřujícího činnost žalobkyně 1,
 - vyhodnocení jednání žalobkyně 1 ze strany ČAK a
 - doby, která uplynula od inkriminovaného jednání.
18. Za **čtvrtý žalobní okruh** označily žalobkyně předčasnost Napadeného, resp. Prvostupňového rozhodnutí. Tímto postupem podle nich byla porušena zásada ochrany práv nabytých v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu) a ekonomie správního řízení (§ 6 odst. 2 správního řádu), s tím, že postup žalovaného nemůže obstát ani v testu proporcionality, který ani nebyl správními orgány proveden, což mělo způsobit nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí.
19. Posledním, **pátým žalobním okruhem** bylo podle tvrzení žalobkyň opomenutí ministra rozhodnout o rozkladu žalobkyně 2, jejímž prostřednictvím vykonávala žalobkyně 1 funkci insolvenčního správce, proti Prvostupňovému rozhodnutí. Napadené rozhodnutí vůbec rozklad podaný žalobkyní 2 nezmínilo.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyň

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. 6. 2018 nejprve stručně rekapituloval žalobní body. Při reakci na žalobní námitky pak primárně odkazoval na Napadené nebo Prvostupňové rozhodnutí, kde se obsahově souvisejícími námitkami zabýval.
21. Pokud jde o **první a druhý okruh žalobních námitek**, žalovaný uvedl, že podle jeho názoru žalobkyně 1 svým jednáním popsaným v usnesení o zahájení trestního stíhání vzhledem k povaze konkrétních okolností a zároveň vzhledem k závažnosti spáchaných skutků (trestní stíhání vedené pro úmyslný zvlášť závažný zločin, jež představuje závažnou majetkovou kriminalitu, která byla páchána dlouhodobě a organizovaně; osobnostní a profesní aspekty žalobkyně 1, která je nejen insolvenčním správcem, ale také advokátem a bývalým daňovým poradcem) ohrozila zájmy chráněné § 10 odst. 1 písm. a) ZIS. Výkon funkce insolvenčního správce během tohoto probíhajícího trestního stíhání by tak podle žalovaného s sebou nesl výrazné pochyby ohledně nestrannosti

insolvenčního správce, hrozila by ztráta důvěry v řádnost všech insolvenčních řízení a vrhalo by to pochybnosti na celý stav insolvenčních správců, neboť trestní stíhání tohoto charakteru by mohlo být spojováno s výkonem činnosti všech insolvenčních správců (žalovaný přitom odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2007, čj. 4 As 7/2006 - 73). Žalovaný dále uvedl, že závěry žalobkyněmi citovaného odstavce z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2017, čj. 11 A 34/2017 - 85, se výslovně vztahují k oběma podmínkám stanoveným v § 10 odst. 1 písm. a) ZIS. Odmítl proto názor žalobkyň, že usnesení o zahájení trestního stíhání je postačující pouze pro splnění první z podmínek uvedeného ustanovení ZIS.

22. K žalobní námitce, že se žalovaný měl zabývat obsahem stížnosti žalobkyně 1 proti usnesení o zahájení trestního stíhání a souladem usnesení a postupu orgánů činných v trestním řízení s právními předpisy podle § 145 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní řád**“), žalovaný uvedl, že tím pádem po něm implicitně žádají rozhodnutí o této stížnosti. Namítané aspekty, které měl žalovaný podle názoru žalobkyň přezkoumávat, totiž spadají mezi stížnostní důvody podle § 145 trestního řádu, kterými jsou (a) nesprávnost některého výroku usnesení nebo (b) porušení ustanovení o řízení, které usnesení předcházelo, jestliže toto porušení mohlo způsobit nesprávnost některého výroku usnesení. Takový postup žalovaného by ovšem byl podle jeho přesvědčení nepřijatelný, neboť žalovaný není orgánem činným v trestním řízení. Stejně jako v Napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na princip presumpce správnosti aktů státu.
23. K žalobnímu tvrzení, že stížnost není součástí správního spisu, žalovaný odkazem na Prvostupňové rozhodnutí vysvětlil, že před jeho vydáním byly stížnost i její doplnění do správního spisu zařazeny.
24. K **třetímu žalobnímu okruhu** žalovaný uvedl, že všechny tyto námitky stran nedostatečného vyhodnocení závažnosti jednání žalobkyně 1 byly ve správních rozhodnutích vypořádány. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné. Žalovaný konstatoval, že Napadené rozhodnutí neobsahuje „*svévolný*“ výklad úvah žalovaného, nýbrž tento své úvahy objasnil již před jeho vydáním svým stanoviskem v souladu s § 152 odst. 5 ve spojení s § 88 odst. 1 správního řádu. Stanovisko ministerstva je vedeno ve spisové dokumentaci jako Předložení spisového materiálu se stanoviskem orgánu I. stupně ze dne 14. 11. 2017, čj. MSP-79/2017-OINS-SRIS/24. Nadto žalovaný dodal, že z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z hlediska soudního přezkumu tvoří prvoinstanční a druhoinstanční rozhodnutí správních orgánů jeden celek, a proto je přípustné v řízení před orgánem II. stupně odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplnit (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012 - 48, publ. pod č. 2438/2013 Sb. NSS).
25. K tvrzení žalobkyň, že žalovaný neuvedl, v čem a proč jsou kritéria ČAK a žalovaného pro pozastavování činnosti v daném případě odlišná, žalovaný oponoval, že postup ČAK a žalovaného se liší už s ohledem na rozdílné postavení subjektů, nad nimiž je vykonáván dohled. Zdůraznil částečné veřejnoprávní postavení insolvenčních správců a jejich zařazení

v systému justice, zpřísnování podmínek pro výkon jejich činnosti a to, že na rozdíl od advokáta není insolvenční správce zástupcem dlužníka, ani věřitelů, nýbrž zvláštním subjektem se samostatným rozhodovacím postavením. K tvrzenému porušení zásady legitimního očekávání žalovaný dále uvádí, že tato zásada vyplývající z § 2 odst. 4 správního řádu zakládá požadavek jednotné rozhodovací praxe v rámci jednoho správního orgánu, nikoliv napříč veškerou veřejnou správou.

26. Žalovaný se dále vyjádřil v tom smyslu, že při úvaze o vlivu plynutí času na ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce bral v potaz kvalifikaci skutku žalobkyně 1, skutečnost, že se jedná o závažnou majetkovou trestnou činnost, která byla páchána nejméně tři roky, a taktéž skutečnost, že by se podle působnosti vyšetřujícího útvaru mohlo jednat o organizovaný zločin, což je podle § 42 písm. o) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní zákoník**“) považováno za přitěžující okolnost. Při své správní úvaze tak žalovaný dospěl k odůvodněnému závěru, že vzhledem k těmto skutečnostem nemá plynutí času na ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce zásadní vliv.
27. Ke **čtvrtému žalobnímu okruhu** týkajícímu se namítané předčasnosti správních rozhodnutí žalovaný, opět s odkazy na tato rozhodnutí, konstatoval, že nemusel čekat na rozhodnutí o stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Odkazem na Prvostupňové rozhodnutí odmítl i námitku neprovedení testu proporcionality.
28. Pokud jde o **pátý okruh žalobních námitek**, tj. absenci rozhodnutí o rozkladu žalobkyně 2, žalovaný sdělil, že vzhledem tomu, že předmětný rozklad byl podán jedním zástupcem jménem žalobkyně 1 a zároveň jménem žalobkyně 2, a to v jednom vyhotovení, bylo o předmětném rozkladu v souladu s § 152 správního řádu rozhodnuto, všechny námitky obou žalobkyň byly řádně vypořádány a předmětné rozhodnutí bylo řádně doručeno do datové schránky jejich právního zástupce v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu dne 5. 2. 2018. Nadto žalovaný uvedl, že výslovné neuvedení žalobkyně 2 v Napadeném rozhodnutí je nanejvýš formálním pochybením, které nemůže založit jeho nezákonnost ani nepřezkoumatelnost, neboť žalobkyně 2 nebyla žádným způsobem zkrácena na svých právech, když všechny její námitky byly řádně vypořádány a rozhodnutí o rozkladu jí bylo řádně doručeno.
29. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
30. Ve své replice ze dne 28. 6. 2018 žalobkyně předně odkázaly na svá předešlá podání ve správním i soudním řízení. Zdůraznily však, že se žalovaný měl zabývat námitkami uvedenými ve stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně 1 z pohledu § 10 odst. 1 písm. a) ZIS, tedy vyhodnotit, zda kvalita odůvodnění usnesení skutečně zakládá ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce žalobkyní 1. Podle nich nebylo přípustné, aby žalovaný na jednu stranu tvrdil, že se nemůže zabývat kvalitou usnesení a jeho odůvodněním, a na druhou stranu stavěl své úvahy o ohrožení důvěry v řádný výkon funkce žalobkyně 1 právě a jen na znění tohoto usnesení. Žalovaný tak pochybil, když závěry z usnesení převzal zcela nekriticky bez jakékoli elementární analýzy.

31. Dále se v replice žalobkyně ohradily proti tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, že účast žalobkyně 1 na inkriminovaném jednání ve formě pomoci není zásadní. Takovýto závěr ze správních rozhodnutí podle nich neplyne. Napadené rozhodnutí tak žalobkyně nadále měly v otázce závažnosti účastenství žalobkyně 1 na údajné trestné činnosti za nepřezkoumatelné. Potvrzení stejné vady potom žalobkyně spatřovaly v jimi tvrzené nepřípustné dodatečné snaze žalovaného vysvětlit rozdíl v postavení žalobkyně 1 jako advokáta (když ČAK neshledala důvody pro pozastavení výkonu advokacie) a insolvenčního správce.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud v Praze tudíž ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků (podrobněji k tomu viz následující body tohoto rozsudku) a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Nejistil přitom vady, k nimž byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (souhlas žalobkyň byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobkyněmi výslovně navrhaného důkazu stížností proti usnesení o zahájení trestního stíhání, neboť ta je založena ve správním spise, z něhož soud při svém rozhodování vycházel (podrobněji viz dále k příslušné žalobní námitce).
33. V rámci zkoumání splnění podmínek soudního řízení správního se Městský soud v Praze musel nejprve vypořádat se skutečnostmi uvedenými žalobkyněmi pod **pátým žalobním okruhem**, v jehož rámci namítaly, že žalovaný o rozkladu žalobkyně 2 nerozhodl (tj. ministr v Napadeném rozhodnutí výslovně zamítl pouze rozklad žalobkyně 1). Názor žalobkyň a žalovaného se přitom liší, pokud jde o hodnocení, zda jde o vadu rozhodnutí či řízení způsobující nezákonnost Napadeného rozhodnutí.
34. Soud ověřil, že rozklad proti Prvostupňovému rozhodnutí podaly jak žalobkyně 1 jakožto (tzv. esenciální) účastník řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, tak žalobkyně 2 jako tzv. dotčená osoba, resp. (tzv. parciální) účastník podle § 27 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně 2 je veřejnou obchodní společností, která je zapsaná rovněž v seznamu insolvenčních správců, odděleně od žalobkyně 1. Podle § 9 odst. 1 písm. f) ZIS ve znění účinném v době vydání Prvostupňového rozhodnutí pro tyto společnosti platilo, že právo vykonávat činnost insolvenčního správce se insolvenčnímu správci pozastavuje dnem, ke kterému bylo pozastaveno právo vykonávat činnost insolvenčního správce ohlášenému společníku veřejné obchodní společnosti. V případě žalobkyně 2 byla tímto „ohlášeným společníkem“ právě žalobkyně 1, vůči níž pozastavení výkonu funkce uložené Prvostupňovým rozhodnutím směřovalo. Žalobkyně 2 tak nepochybně měla postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu, protože byla tímto rozhodnutím přímo dotčena na svých právech a povinnostech (ostatně obdobně se vyjádřilo i ministerstvo

v bodech 68. a 69. odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí). Zatímco žalobkyně 1 je k žalobě aktivně legitimovaná podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť Napadené rozhodnutí má *přímý* vliv na její práva, na práva a povinnosti žalobkyně 2 Napadené rozhodnutí mělo s ohledem na výše uvedenou právní úpravu v zákoně o insolvenčních správcích vliv *nepřímý*. Podle žalobních tvrzení o nezákonnosti Napadeného rozhodnutí z důvodu absence rozhodnutí o rozkladu žalobkyně 2 nadto svědčí žalobkyni 2 aktivní žalobní legitimace přinejmenším podle § 65 odst. 2 s. ř. s.

35. Soud žalobkyním přisvědčuje potud, že opomenutí rozhodnout o rozkladu podaném některým z účastníků by v teoretické rovině představovalo závažné procesní pochybení správního orgánu, kterou by soud musel zohlednit mj. i v rámci posuzování podmínek řízení a s tím související úvahy nad tím, zda a v jakém typu soudního řízení správního by podatel takto opomenutého rozkladu mohl poskytnout soudní ochranu. Jestliže však žalobkyně v rámci své procesní obrany pod pátým žalobním bodem tvrdí, že o rozkladu žalobkyně 2 nebylo žalovaným (vůbec) rozhodnuto, resp. že se ministr s rozkladem podaným žalobkyní 2 vůbec nevypořádal, nemohl se s tímto tvrzením zdejší soud v žádném případě z dále uvedených důvodů ztotožnit. V posuzovaném případě šlo totiž o situaci jinou a podstatně méně alarmující z hlediska dotčení práv účastníků správního řízení
36. Soud ověřil, že ve správním spise je založena jediná písemnost, resp. podání či listina označená jako rozklad. Jiné podání, které by se i dle svého obsahu dalo za rozklad považovat, ve správním spise není. Rozklad podal za obě žalobkyně jejich společný právní zástupce. Rozklad obsahuje jednu sadu argumentace, u žádné z námitek není uvedeno, že by ji podávala jen žalobkyně 1 nebo jen žalobkyně 2. Na konci části I. rozkladu ostatně žalobkyně uvádějí „*Účastnice¹ a také dotčená osoba² (taktéž v pozici účastníka řízení) tímto proti Rozhodnutí³ podávají rozklad ..., přičemž jej blíže odůvodňují následovně:*“. Z použitého jednotného čísla je tak zřejmé, že rovněž žalobkyně zamýšlely podat proti Prvostupňovému rozhodnutí jeden společný rozklad, nikoliv rozklady dva.
37. Jak je uvedeno výše, Napadené rozhodnutí o zamítnutí rozkladu sice ve vztahu k žalobkyni 2 mlčí a jako adresát rozhodnutí je v něm bez dalšího uveden toliko právní zástupce obou žalobkyň, do jehož datové schránky bylo Napadené rozhodnutí doručeno (na rozdíl od Prvostupňového rozhodnutí, z něž je patrné, že jeho adresátem je jak žalobkyně 1, tak žalobkyně 2). Z materiálního pohledu však nelze dle přesvědčení soudu v žádném ohledu akceptovat žalobní tvrzení, že by snad o „rozkladu žalobkyně 2“ nebylo vůbec rozhodnuto, jakkoli by tak výrok Napadeného rozhodnutí – posuzován izolovaně – mohl působit. Soud na daném skutkovém půdorysu nepochyboval o tom, že o jediném ve věci podaném rozkladu bylo Napadeným rozhodnutím rozhodnuto, ministr se v Napadeném rozhodnutí zabýval veškerými námitkami uvedenými v rozkladu (podaném oběma žalobkyněmi) a vypořádal je.

¹ Jedná se o žalobkyni 1.

² Jedná se o žalobkyni 2.

³ Jedná se o Prvostupňové rozhodnutí.

38. Soud tedy dospěl k dílčímu závěru, že v předmětném správním řízení byl podán toliko jediný rozklad proti Prvostupňovému rozhodnutí, přičemž o tomto opravném prostředku bylo Napadeným rozhodnutím rozhodnuto, všechny v něm uvedené námitky byly vypořádány a předmět řízení tak byl zcela vyčerpán. Nezminění zamítnutí rozkladu ve vztahu k žalobkyni 2 ve výroku Napadeného rozhodnutí, resp. absence zmínky o tom, že zamítaný rozklad byl podán rovněž žalobkyní 2, nepředstavuje nade vší pochybnost takovou vadu řízení, jež by bylo lze ztotožňovat s nedostatkem spočívajícím v nerozhodnutí o rozkladu podaném jedním z účastníků řízení, nýbrž toliko vadu výroku Napadeného rozhodnutí spočívající v jeho neúplnosti.
39. Soud v této souvislosti připomíná, že podle § 69 odst. 2 správního řádu, který se z důvodu absence speciální právní úpravy použije i na rozhodování o odvolání, potažmo rozkladu, se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvedou jména a příjmení všech účastníků, přičemž není specifikováno, v jaké části rozhodnutí mají být účastníci řízení identifikováni. Podle § 68 odst. 2 téhož zákona se pak ve výrokové části rozhodnutí uvede mimo jiné *„řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem.“*. Striktně z hlediska identifikace účastníků řízení (žalobkyň) v rozhodnutí o rozkladu podle názoru soudu Napadené rozhodnutí ob stojí, neboť žalobkyně 1 je uvedena v jeho výroku a žalobkyně 2 je identifikována alespoň v bodu 3. jeho odůvodnění, byť toto nelze považovat za optimální správní praxi.
40. Jiná je však situace, pokud jde o *„řešení otázky, která je předmětem řízení“* ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu. Tou je totiž v rozkladovém či odvolacím řízení právě posouzení podaného opravného prostředku a rozhodnutí o něm ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Proto musí být součástí výroku rozhodnutí o rozkladu identifikace podaného rozkladu, který je předmětem řízení před rozkladovým (odvolacím) orgánem. Jak již bylo uvedeno výše, soud má za to, že v posuzované věci byl předložen jeden rozklad dvěma subjekty, výrok Napadeného rozhodnutí však obsahuje jako svůj předmět řízení toliko rozklad žalobkyně 1, není tudíž přesný a úplný, a to ve vztahu k žalobkyni 2. Z uvedeného důvodu proto dle přesvědčení soudu Napadené rozhodnutí požadavkům kladeným na obsah výroku správního rozhodnutí ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu nevyhovuje.
41. Soudu potom zbývá posoudit, zda je shora uvedená vada spočívající v dílčí absenci vymezení otázky, která je předmětem řízení (tj. absence zmínky o tom, že rozklad, o němž je Napadeným rozhodnutím rozhodováno, byl společně s žalobkyní 1 podán rovněž žalobkyní 2), ve výroku Napadeného rozhodnutí takovou vadou rozhodnutí, která způsobuje jeho nezákonnost, pro kterou by Napadené rozhodnutí muselo být zrušeno. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není.
42. Soud v rámci posouzení této otázky nemohl odhlédnout od okolností tohoto konkrétního případu, rovněž zvažoval dopad svého rozhodnutí do práv účastníků řízení. Žalobkyně nijak nespecifikovaly, zda a případně v jakém konkrétním ohledu absence zmínky o tom,

že rozklad, o němž je Napadeným rozhodnutím rozhodováno, byl společně s žalobkyní 1 podán rovněž žalobkyní 2, konkrétně zasáhla do jejich práv způsobem, který by vyvolal nezbytnou potřebu ochrany jejich práv v tomto řízení. Žádnou takovou okolnost přitom v posuzované věci neidentifikoval ani zdejší soud. Soud opakovaně zdůrazňuje a shrnuje, že zájmy obou žalobkyň byly v rozkladovém řízení a jsou nyní i v soudním řízení hájeny naprosto identickým způsobem jedním podáním (rozkladem nebo žalobou) podaným stejným právním zástupcem. O tomto jediném podaném rozkladu přitom žalovaný Napadeným rozhodnutím řádně rozhodl, nenastal tedy stav, kdy by žalovaný zcela opomněl rozhodnout o jiném (dalším) rozkladu podaném jiným účastníkem, popř. kdy by se z uvedeného důvodu nevypořádal s námitkami tímto účastníkem samostatně vznášenými. Soud rovněž reflektoval, že osud dalšího výkonu činnosti insolvenčního správce ze strany obou žalobkyň je s ohledem na konstrukci uvedenou v § 9 odst. 1 písm. f) ZIS v plné míře a bez odchylek závislý na tom, zda ob stojí či neobstojí Napadené rozhodnutí ohledně pozastavení výkonu funkce žalobkyni 1. Soud má za to, že stejně jako nyní rozhoduje o jedné žalobě podané dvěma žalobkyněmi, rozhodl žalovaný správně o jednom rozkladu týchž osob. Se zřetelem k tomu, že soud v následujících částech tohoto rozsudku neshledal ostatní žalobní námitky důvodnými a neshledal ani jiné vady Napadeného rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo, způsobující jeho nezákonnost, považoval by na daném skutkovém půdorysu za ryzí formalismus bez jakékoli přidané hodnoty pro kohokoli vracet věc žalovanému toliko za tím účelem, aby několika slovy do rozhodnutí ministra doplnil, že tímto rozhodnutím zamítaný rozklad proti Prvostupňovému rozhodnutí byl podán rovněž žalobkyní 2. S ohledem na předestřené konkrétní okolnosti této věci Městský soud v Praze uzavírá, že shora popsaná vada Napadeného rozhodnutí nezpůsobuje v daném případě jeho nezákonnost. Námitky žalobkyň uvedené pod pátým žalobním okruhem proto nejsou důvodné.

43. Soud pro úplnost podotýká, že neopomněl na daném skutkovém půdorysu zvážit, zda vůbec Napadené rozhodnutí nabylo se zřetelem k pravidlu vyplývajícímu z § 91 odst. 1 správního řádu právní moci, resp. zda bylo oběma žalobkyněmi dostatečně oznámeno z hlediska splnění podmínky oznámení rozhodnutí, nezbytné pro připuštění správní žaloby soudem, bylo-li toto rozhodnutí doručeno (bez další bližší specifikace, kdo je jeho adresátem) právnímu zástupci obou žalobkyň. Podle § 91 odst. 1 věta druhá správního řádu platí, že *„Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1.“* Zde soud připomíná, že bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu nelpí pro účely obrany ve správním soudnictví na čistě formalistickém doručování rozhodnutí, ale vychází z požadavku faktického seznámení se s rozhodnutím (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, čj. 1 As 311/2017 - 37). V posuzovaném případě je přitom z obsahu žaloby podané rovněž za žalobkyni 2 stejným právním zástupcem, kterému bylo doručeno i Napadené rozhodnutí, v jehož odůvodnění bylo ministrem reagováno na rozkladové námitky vznesené rovněž žalobkyní 2 (společně s žalobkyní 1), nadevší pochybnost zřejmé, že obsah Napadeného rozhodnutí byl žalobkyni 2 dobře znám, neboť v žalobě v detailu polemizuje s jeho obsahem. S ohledem na identickou žalobní argumentaci jako v případě žalobkyně 1, kdy se jedna ve srovnání s druhou nedovolává žádných specifických

námitek ve vztahu pouze ke své osobě a svému právnímu postavení, je potom zřejmé, že obě žalobkyně mají na výsledku řízení stejný zájem. Za této situace má zdejší soud za to, že je naplněn předpoklad uvedený ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, podle něhož „[f]ormalistické lpění na řádném oznámení rozhodnutí (a s tím související zpochybnění právní moci rozhodnutí) by v takových situacích představovalo větší zásah do právní sféry subjektů, než zásah, který je způsoben jednomu z účastníků řízení právě nesprávným oznamováním. V takových případech je nutno okamžik oznámení rozhodnutí odvodit právě od okamžiku faktického seznámení se s rozhodnutím.“. Rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již ve svém rozsudku ze dne 17. 2. 2009 čj. 2 As 25/2007 - 118 konstatoval, že „nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno), jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal buď fakticky (např. pošta vydala zásilku s rozhodnutím nesprávně sousedovi, rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou), nebo proto, že si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje (např. od jiného účastníka řízení, který mu předal kopii rozhodnutí, s rozhodnutím se seznámil v jiné věci, nahlížením do spisu v pozdější době atd.). V takovém případě nastává fikce oznámení, a od ní se odvíjí běh lhůt stejně tak, jako by došlo k oznámení řádnému.“. Soud proto uzavírá, že s Napadeným rozhodnutím se i žalobkyně 2 fakticky seznámila, soud považuje toto rozhodnutí za oznámené oběma žalobkyním, a to dnem jeho doručení jejich společnému právnímu zástupci (ostatně žalobkyně ani jiný okamžik oznámení rozhodnutí nenamítaly), a tudíž má správní žalobu obou z nich za přípustnou a věcně projednatelnou podle § 65 a násl. s. ř. s. Tomu ostatně svědčí i judikatorně aprobovaný primát správní žaloby před žalobou na nečinnost, resp. před jinými způsoby právní obrany ve správním soudnictví (pro případ, že by snad o rozkladu žalobkyň rozhodnuto nebylo, což však soud s ohledem na výše uvedené odmítl).

44. Pokud jde o meritorní přezkum Napadeného rozhodnutí, soud předesílá, že v posuzované věci není mezi stranami sporné, že v době rozhodování ministerstva i ministra bylo vůči žalobkyni 1 vedeno trestní stíhání na základě usnesení o zahájení trestního stíhání, které je součástí správního spisu. Podle § 10 odst. 1 písm. a) ZIS účinného v době rozhodování ministerstva i ministra, platilo, že „Ministerstvo může rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správci, proti kterému je vedeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce, a to nejdéle do dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým se toto řízení končí... (pozn. zvýrazněno soudem)“. Mezi stranami rovněž není sporu o tom, že předmětné trestní stíhání je vedeno pro „jiný úmyslný trestný čin“, nikoliv pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce.⁴ Soud doplňuje, že v

⁴ I když žalobní námitky k této problematice nesměřují, neuniklo pozornosti soudu, že správní orgány obou stupňů při označování rozhodného zákonného ustanovení pro pozastavení činnosti žalobkyně, tj. § 10 odst. 1 písm. a), uvedly zákon č. 312/2006 Sb. o insolvenčních správcích bez dalšího, tj. v původním znění. Původní znění tohoto ustanovení nicméně znělo: „Ministerstvo může

případě trestního stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce ministerstvo nemá povinnost (resp. možnost) zkoumat, zda tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce – tuto podmínku, stanovenou v § 10 odst. 1 písm. a) ZIS, je nutno považovat za splněnou bez dalšího. Při spáchání „jiného úmyslného trestného činu“ ministerstvo může, resp. musí posuzovat toliko intenzitu ohrožení důvěry v řádný výkon funkce v rámci správního uvážení o tom, zda rozhodne o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce v konkrétním případě, či nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, čj. 3 As 277/2017 - 49).

45. Za této situace je tedy krucální spornou otázkou mezi žalobkyněmi a žalovaným, k níž také směřuje valná většina žalobních námitek, zda bylo v Napadeném a Prvostupňovém rozhodnutí prokázáno a řádně odůvodněno, že šetřená údajná úmyslná trestná činnost žalobkyně 1 ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce.
46. K uplatněným žalobním námitkám soud v obecné rovině předesílá, že některé z nich byly žalobkyněmi konstruovány velmi obecným způsobem, když žalobkyně do značné míry čerpaly z námitek uplatněných v rozkladu, které však již žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vypořádal, přičemž žalobkyně na toto vypořádání žalovaného nereflektovaly a nyní v žalobě tytéž námitky znovu opakovaly, aniž by braly v potaz argumentaci žalovaného k nim.
47. Soud k takto obecně vzneseným žalobním námitkám podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby přitom ovšem v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyně žalobní argumentaci dotvářel.
48. Městský soud v Praze se tak žalobním námitkám vzhledem k jejich obecnosti mohl věnovat pouze v téže míře obecnosti, v jaké je sami žalobkyně vznesly (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud

rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správci, proti kterému bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin, a to nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se toto řízení končí“. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí je však nepochybné, že správní orgány správně aplikovaly uvedené zákonné ustanovení ve znění účinném v době jejich rozhodování, včetně hodnocení naplnění později do zákona vložené podmínky ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Původní právní úprava, která byla pro žalobkyni 1 méně příznivá, tak fakticky nebyla oběma správními orgány použita. Přestože podle názoru soudu mělo být v Napadeném i Prvostupňovém rozhodnutí výslovně uvedeno, že činnost žalobkyně 1 byla pozastavena podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb. o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, nejedná se podle názoru soudu s ohledem na výše uvedené o vadu, která by způsobovala nezákonnost těchto rozhodnutí.

připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se z níže podrobněji vyložených důvodů ztotožnil s argumentací, kterou již dříve žalovaný uvedl v odůvodnění Napadeného, potažmo též Prvostupňového rozhodnutí.

49. Některé žalobní námitky dále mají jako společného jmenovatele žalobkyněmi tvrzenou nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí. Proto zdejší soud připomíná, že správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

50. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
51. Soud ověřil, že ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny námitky uplatněné v průběhu řízení o rozkladu. Každou z těchto námitek se pečlivě zabýval, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vypořádání té které námitky veden. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaný považoval procesní argumentaci žalobkyň za neopodstatněnou. Pečlivě se námitkami vznesenými v průběhu správního řízení na prvním stupni zabývalo v Prvostupňovém rozhodnutí taktéž ministerstvo. Polemika žalobkyň je tak dle soudu spíše jen polemikou se závěry obou správních orgánů o posouzení skutkových a navazujících právních otázek. Především je pak z celkového kontextu námitek žalobkyň zjevné, že brojí proti konkrétní interpretaci a aplikaci § 10 odst. 1 písm. a) ZIS ze strany ministra a ministerstva na posuzované skutkové okolnosti.
52. K námitce nepřezkoumatelnosti proto zdejší soud v obdobné míře obecnosti, v jaké byla žalobkyněmi vznesena, uzavírá, že žalovaný, potažmo ministr své závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, jeho právní názor je logicky a srozumitelně vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu. K jednotlivým žalobním námitkám potom soud uvádí následující.
53. Podle názoru soudu směřují **první tři žalobní okruhy** k jediné otázce, a to zda je v Napadeném rozhodnutí řádně, tj. zákonným způsobem podložen a odůvodněn závěr, že orgány činnými v trestním řízení prošetřované jednání, pro které bylo vůči žalobkyni 1 zahájeno trestní stíhání, ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce.
54. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, čj. 3 As 277/2017 - 49 platí, že *„k samotnému posuzování naplnění podmínky „pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce“ je předně na místě uvést, že se jedná o formulaci s neurčitým právním pojmem, jehož obsah musí posoudit výlučně správní orgán, a to s přihlédnutím ke všem relevantním skutečnostem týkajícím se dané věci. K tomu je pak zapotřebí poznamenat, že obsažený pojem „důvěra v řádný výkon funkce“ je nutno chápat jako důvěru ve výkon funkce insolvenčního správce obecně, tj. v celou uvedenou profesi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2007, č. j. 4 As 7/2006 - 73, publ. pod č. 1193/2007 Sb. NSS). Správní orgán tudíž při posuzování naplnění této podmínky pro účely pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce nezkoumá, jakým způsobem vykonává funkci konkrétní dotčený insolvenční správce.(pozn. zvýrazněno soudem)“.* Městský soud v Praze neshledává důvod, aby tento judikatorní výklad neaplikoval i na právě projednávaný případ.
55. Žalobkyně tvrdí, že z usnesení o zahájení trestního stíhání neplynou skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr o takové míře ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce, že by bylo nutné žalobkyni 1 výkon této funkce pozastavit. K tomu zdejší soud předně odkazuje na shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, z něhož se rovněž podává, že *„Podstatou řízení o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce je zjištění, že je proti účastníku řízení vedeno trestní stíhání, resp. že bylo trestní stíhání*

vůbec zahájeno, a že trestná činnost, pro kterou je trestní stíhání vedeno, souvisí s výkonem funkce insolvenčního správce, či že se jedná o jinou trestnou činnost, která obrožuje důvěru v řádný výkon této funkce (k tomu viz výše). Zahájení trestního stíhání dotčeného insolvenčního správce přitom vyplývá z usnesení orgánu činného v trestním řízení, kterým je ministerstvo vázáno a s nímž není příslušné jakkoliv polemizovat. Případné pochybnosti však může ministerstvo promítnout do vlastního rozhodování v rámci správního uvážení o pozastavení uvedeného práva (srov. Kozák, J., Stanislav, A. Zákon o insolvenčních správcích: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017, dostupné v systému ASPI).(pozn. zvýrazněno soudem)“.

56. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že usnesení o zahájení trestního stíhání svědčí předpoklad správnosti, a skutečnost, že proti němu byla podána stížnost (která nadto nemá odkladný účinek), je bez relevance pro předmět tohoto řízení. Samotný výkon, resp. využití procesních práv obviněným v trestním řízení (žalobkyní 1) neříká nic o vlivu skutečností uvedených v usnesení na míru ohrožení důvěry ve výkon funkce insolvenčního správce. Vlastní obsah usnesení musí brát v souladu s výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu žalovaný za daný, jde jinými slovy o skutkovou okolnost projednávané věci, dokud případně nebude modifikována orgány činnými v trestním řízení. V usnesení uvedené skutkové okolnosti a předběžné závěry nepřísluší žalovanému hodnotit z hlediska jejich důvodnosti ve smyslu trestního práva. Nicméně, jak názorně plyne z výše uvedených citací rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, čj. 3 As 277/2017 - 49, vyhodnocení těchto okolností, pokud jde o jejich dopad na důvěru ve výkon funkce insolvenčního správce, bylo úkolem žalovaného jak v rámci povinnosti výkladu neurčitého právního pojmu, tak následně jemu zákonodárcem svěřeného správního uvážení.
57. Část hypotézy právní normy uvedené v § 10 odst. 1 písm. a) ZIS vyjádřená slovy „ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce“ totiž představuje neurčitý právní pojem, který jsou příslušné správní orgány povinny v souladu s metodami interpretace práva vyložit, vymezit jeho rozsah a obsah a zjištěný skutkový stav subsumovat pod takto vyloženou právní normu. Jak k tomu uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu „neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra „uvážení“ správního orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu.“ (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, čj. 2 As 102/2014 - 22). Výklad neurčitých právních pojmů a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům není podle konstantní judikatury předmětem správního uvážení, a proto je soud plně přezkoumává v souladu s § 75 s. ř. s.
58. Soud tedy v tomto typu řízení přezkoumává, zda interpretace a aplikace uvedeného neurčitého právního pojmu žalovaným je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu žalovaný použil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění nejsou s těmito podklady v logickém rozporu.

Úkolem soudu je tedy přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, čj. 7 As 78/2005 - 62). Soud však nemůže nahrazovat činnost správního orgánu; tím by nepřipustně zasáhl do jeho rozhodovací činnosti.

59. Rovněž k mantinelům správního uvážení existuje bohatá judikatura správních soudů i nálezy Ústavního soudu. Podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu totiž sice „[p]ojem správního uvážení není v doktríně jednoznačně definován, v obecné rovině však o něm lze hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí. Tento prostor, v němž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídáných právní normou, bývá typicky vymezen formulací „správní orgán může“, „lze“ apod. (srovnej např. P. Mates, *Správní uvážení v judikatuře správních soudů*, *pravniradce.ihned.cz*, 26. 8. 2010 a zejm. seznam literatury v poznámce pod čarou č. 1 uvedeného článku).“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154).
60. Soudy přitom ustáleně judikují, že správní uvážení podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážením je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007 - 54).
61. Se zřetelem k právě uvedenému se Městský soud v Praze na půdorysu uplatněných žalobních bodů zaměřil na posouzení, zda správní orgány v řešené věci uvedeným požadavkům dostály a zda se správně a průkazně vypořádaly s hypotézou předvídanou § 10 odst. 1 písm. a) ZIS. Soud přitom předesílá, že Napadené ani Prvostupňové rozhodnutí při výkladu neurčitého právního pojmu a následném užití správní diskrece sice nepostupují z metodologicky formálního hlediska explicitně podle výše judikatorně nastíněných postupů (ostatně žalobkyně toto ani nenamítají). Soud však nemohl přehlédnout, že po stránce obsahové se ministerstvo i ministr ve svých rozhodnutích pečlivě a přezkoumatelným způsobem na několika stránkách věnovali vyhodnocení vlivu skutečností plynoucích

z usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně 1 (obviněna z účastenství ve formě pomoci na zločinech, resp. zvláště závažných zločinech zneužití informace a postavení v obchodním styku) na důvěru ve výkon funkce insolvenčního správce, v tom smyslu, jak tento pojem ve výše citovaném rozsudku čj. 3 As 277/2017 - 49 vyložil Nejvyšší správní soud, a to včetně vypořádání věcné podstaty námitek uplatněných žalobkyněmi, ať již v průběhu správního řízení na prvním stupni nebo v rozkladu. Obě správní rozhodnutí je pak pro účely soudního přezkumu potřeba ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu posuzovat jako jeden celek (viz též žalovaným zmiňovaný rozsudek kasačního soudu ze dne 14. 3. 2013, 4 As 10/2012 - 48, č. 2438/2013 Sb. NSS).

62. Soud v této souvislosti odmítá názor žalobkyň o svévolnosti postupu žalovaného, stejně jako názor, že by snad z tohoto postupu vyplývalo, že každé – i nesmyslné – zahájení trestního stíhání vůči insolvenčnímu správci povede k pozastavení jeho činnosti. Ministerstvo v bodech 38. až 40 a 81. až 85. Prvostupňového rozhodnutí srozumitelně a z vícero hledisek provedlo vyhodnocení implikací skutečností uvedených v usnesení o zahájení trestního stíhání pro důvěru ve výkon funkce insolvenčního správce (výklad neurčitěho právního pojmu). Napadené rozhodnutí se těmito kritérii zabývalo zejména v bodech 44. až 56. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že důvodné podezření (které vznesení obvinění představuje) na dlouhodobou organizovanou úmyslnou hospodářskou trestnou činnost, kterou měla spáchat osoba, která je insolvenčním správcem, advokátem a byla i daňovým poradcem, při alespoň částečném využití těchto svých odborných předpokladů, evidentně ohrožuje důvěru široké i odborné veřejnosti v účast takové osoby v insolvenčních řízeních. Soud nepředjímá, že by mohlo někdy vzniknout smyšlené obvinění insolvenčního správce z úmyslné trestné činnosti, stejně jako si dovede představit úmyslné trestné činy, jež žádnou provazbu na reputaci insolvenčních správců mít vliv nebudou. Připomíná však, že nyní přezkoumává konkrétní případ obvinění žalobkyně 1, přičemž závěry, k nimž došel žalovaný, jsou logicky a přezkoumatelně propojitelné s informacemi plynoucími z usnesení o zahájení trestního stíhání.
63. Žalobkyně nikterak nespecifikují, v jakém konkrétním aspektu s vlivem na důvěru ve výkon funkce insolvenčního správce odmítly správní orgány vyhodnotit obsah odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání. Potom stěží mohou tvrdit, že Napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, když žalovaný primárně vycházel z výroku usnesení.
64. S odvoláním na výše uvedené má soud rovněž za ničím nepodloženou obecně znějící námitku, že ze správních rozhodnutí není patrné, jakým myšlenkovým postupem se ministerstvo i ministr řídily, jak vyhodnotily závažnost jednotlivých skutečností, proč některé skutečnosti považovaly za přítěžující a nikoli polehčující, případně proč některé polehčující okolnosti dle jejich názoru nenabývaly takové intenzity, aby míra ohrožení důvěry nebyla taková, že by muselo dojít k pozastavení práva vykonávat funkci insolvenčního správce. Ke konkrétnějším námitkám pak soud uvádí následující.

65. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že účastenství na trestné činnosti ve formě pomoci na této trestné činnosti *a priori* nikterak nesnižuje závažnost jednání žalobkyně 1 z hlediska míry ohrožení důvěry ve výkon funkce insolvenčního správce.
66. Naopak, zcela bez relevance není, že inkriminované jednání žalobkyně 1 prošetřuje policejní orgán s označením Národní centrála proti organizovanému zločinu. Aniž by chtěl soud přeceňovat vypovídací hodnotu názvů státních orgánů, ztotožňuje se s žalovaným v tom, že vedle samotného usnesení o zahájení trestního stíhání, z nějž organizovaná podstata prošetřované činnosti plyne, i působnost policejního orgánu zřízeného pro účely vyšetřování obecně závažné organizované kriminality má význam pro závěr, jaký druh eventuálního protiprávního jednání je třeba vzít v úvahu při hodnocení dopadu na reputaci insolvenčních správců.
67. Soud dále nevidí pochybení žalovaného v tom, že si z ČAK nevyžádal podklady, na jejichž základě vyhodnocovala vliv usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně 1 na výkon advokátní profese. Z žádného ustanovení ZIS, správního řádu nebo jiného zákona neplyne povinnost, že by žalovaný, potažmo správní orgány obecně musely koordinovat svoji činnost až do takové hloubky, jestliže nedochází k přesahu v jejich působnostech. Pouhá okolnost záležející v totožnosti účastníka jimi vedených řízení a obdobné skutkové okolnosti nemůže takovouto povinnost založit. Soud se tak shoduje s žalovaným, i pokud jde o výklad § 2 odst. 4 správního řádu: povinnost rozhodovat skutkově shodné případy bez nedůvodných rozdílů váže jeden konkrétní správní orgán; naopak nevylučuje, aby různé orgány s rozdílnou zákonem vymezenou působností vyslovily, byť ve věcech týkajících se týchž účastníků, rozdílné závěry, bude-li takový rozdílný závěr náležitě odůvodněn.
68. Pokud jde o žalobní námitku nezohlednění doby, která měla od inkriminovaného jednání do vydání Prvostupňového rozhodnutí uplynout, soud přisvědčuje žalovanému v tom, že nebylo nutné, aby ve správních rozhodnutích nastavil jakousi metodiku (časová pásma) zohledňování běhu doby při aplikaci § 10 odst. 1 písm. a) ZIS. Jakkoli by takový postup přispěl předvídatelnosti rozhodování žalovaného *pro futuro*, v daném konkrétním případě postačilo vyhodnotit konkrétní okolnosti. Soud seznal z Prvostupňového rozhodnutí, že uplynutí doby (5-7 let) od prošetřovaného jednání vyhodnotilo ministerstvo jako okolnost polehčující, nicméně v kombinaci s jinými aspekty této činnosti (dlouhodobost, organizovanost) ji nepřisoudilo takový význam, že by od pozastavení činnosti žalobkyni 1 upustilo. Této úvaze nemá Městský soud v Praze co vytknout.
69. Soud pro úplnost k dílčí žalobní námitce uvádí, že kontrolou předloženého správního spisu zjistil, že stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání, včetně jejího doplnění, byla na návrh žalobkyně 1 zařazena do spisu ještě před vydáním Prvostupňového rozhodnutí. Jak je ostatně patrné ze správního spisu, stížnost předložila ministerstvu dne 11. 9. 2017 sama žalobkyně 1, přičemž 18. 9. 2017 zaslala též její doplnění. Námitka poukazující na její absenci ve správním spisu se tudíž nezakládá na pravdě.
70. K prvním třem žalobním okruhům soudu nezbyvá než s ohledem na doposud uvedené uzavřít, že se oba správní orgány dostatečným způsobem po věcné stránce vypořádaly se

shora vyloženými požadavky kladenými na výklad neurčitého právního pojmu a logicky zdůvodnily, v čem zjištěný skutkový stav ohrožuje důvěru ve výkon funkce insolvenčního správce žalobkyní 1. Rovněž správní úvaha žalovaného vyjádřená v Napadeném i Prvostupňovém rozhodnutí se opírá o řádně podložený skutkový stav a nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Soud rovněž neshledal, že by tato rozhodnutí trpěla vadou nepřezkoumatelnosti.

71. Soud konečně neshledal opodstatněnými ani námitky vznesené pod **čtvrtým žalobním okruhem** týkající se údajné předčasnosti Napadeného rozhodnutí a neprovedení testu přiměřenosti žalovaným. Před aplikací zásad ochrany práv žalobkyň nabytých v dobré víře či ekonomie správních řízení, jichž se dovolávají žalobkyně, má bezpochyby přednost povinnost žalovaného jednat bezodkladně poté, co se dozví, že vůči insolvenčnímu správci bylo zahájeno trestní stíhání. Žalovaný byl s ohledem na svoji působnost svěřenou mu zákonodárcem na ochranu veřejného zájmu v oblasti činnosti insolvenčních správců, resp. k zajištění řádného stavu insolvenčních řízení a v nejširším ohledu pak justice obecně, povinen za pomoci vyložení neurčitého právního pojmu „ohrožení důvěry ve výkon funkce insolvenčního správce“ provést správní úvahu předjímanou v § 10 odst. 1 písm. a) ZIS a přijmout rozhodnutí o tom, zda tam uvedené předpoklady jsou nebo nejsou naplněny. K povaze stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání se pak soud již vyjádřil výše (viz bod 56 tohoto rozsudku). Test proporcionality provedlo v rámci správní diskrece ministerstvo na str. 15 Prvostupňového rozhodnutí a ministr jej v Napadeném rozhodnutí aproboval. Soud způsobu provedení testu a jeho vyhodnocení rovněž nemá co vytknout.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

72. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
73. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměly ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. ledna 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu